

Č. 9119.

Legionáři. — Zaměstnanci veřejní. — Školství:
 I. Legionářům přísluší podle § 4 zák. č. 462/19 padesát procent míst volných, která u toho kterého úřadu na ten čas jsou předmětem obsazování. — II. Legionářům je místo, spadající pod § 4 zák. č. 462/19, vyhrazeno i tehdy, obsazuje-li se jen jediné místo. — III. Oprávnění, prohlásiti obsazení místa podle § 14 zák. č. 462/19 za neplatné, přísluší ministerstvu, třebaš místo bylo obsazeno definitivně. — IV. Pro oprávnění ministerstva podle § 14 cit. zák. nemá významu interval, který uplyne od obsazení místa nelegionářem až do zákroku ministerstva, ani doba ode dne, kdy min. o obsazení zvědělo, do dne jeho zakročení.

(Nález ze dne 14. března 1931 č. 4443.)

Prejudikatura: Boh. A 5047/25, 8148/29.

Věc: Místní školní rada v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa školníka legionářem.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ke stížnosti býv. legionáře Jana B. jakožto spolužadatele o školnické místo na obecné a občanské škole v P., kteréž bylo obsazeno usnesením mšr-y v P. z 19. května 1927, prohlásilo min. škol. nař. rozhodnutím obsazení to ve smyslu ustanovení § 14 zák. č. 462/19 za neplatné a nařídilo, aby nelegionář Jaroslav M., jemuž místo bylo uděleno, byl místa školnického ihned zbaven. Při tom podotklo min., že základnu pro výpočet 50procentní kvoty míst obsazovaných po rozumu § 4 zák. č. 462/19 tvoří jediné počet míst, o jichž obsazení jde v tom kterém případě, a že nelze vzít za základ počet všech míst, obsazovaných ode dne, kdy cit. zákon vstoupil v platnost (srov. nál. Boh. A 5047/25). Kromě toho upozornilo min. na § 9 cit. zák., podle něhož není třeba vypisovati a mno — kanceláři čsl. legií — oznamovati toliko takové uvolněné místo, pro něž jsou již zaznamenáni žadatelé legionáři, a jestliže se místo udělí legionáři. Tudíž každé místo, pro něž není žadatele legionáře, má býti oznámeno mno. Ježto v P. bylo uvolněno toliko jedno místo školníka a toto nebylo oznámeno mno, aniž bylo uděleno legionáři, byla porušena ustanovení zák. č. 462/19 a bylo nutno prohlásiti obsazení místa neplatným.

Rozhoduje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Obě strany vycházejí z toho, že jde o místo zásadně spadající pod předpis § 4 zák. č. 462/19, tedy o místo, které je zásadně a do míry vytčené v cit. § 4 vyhrazeno legionářům. V nál. A 5047/25, jehož se dovolává i nař. rozhodnutí, vyslovil nss právní názor, že legionářům přísluší podle § 4 zák. č. 462/19 padesát procent míst volných, která u toho kterého úřadu nebo podniku na ten čas jsou předmětem obsazování, nikoliv podle počtu všech míst od účinnosti zákona č. 462/19

obsazovaných. Při tomto právním názoru trvá nss i v daném sporu přes opačné, ostatně nedosti konkretisované vývody stížnosti. Proto jest bezdůvodnou stížnost, pokud z okolnosti, že u národních škol v P. jsou místa školnická jen dvě, z nichž jedno jest již ode dne 15. ledna 1925 obsazeno legionářem, vyvozuje, že druhé místo již legionářem obsazeno býti nemusí; neboť stížnost nepopírá, že druhé místo bylo t. č. neobsazeno i bylo »na ten čas« předmětem obsazování.

Namítá-li dále stížnost, jde-li jen o obsazení jediného volného místa, že jest neproveditelným ustanovení zákona, aby bylo obsazeno 50 procent uvolněných míst legionáři, když nemohou býti dosazeny na jediné místo osoby dvě, a že proto takové jediné místo nelze pokládati za vyhrazené legionářům, postačuje poukázati na právní názor, jež nss vyslovil v nál. Boh. A 8148/29, podle něhož legionářům jest vyhrazeno místo, spadající pod § 4 zák. č. 462/19 i tehdy, obsazuje-li se jen jediné místo.

Stížnost dále namítá, že min. škol. již ode dne 1. června 1927, kdy mu byla mno postoupena stížnost legionáře Jana B., vědělo o protizákonném obsazení školnického místa v P. a přec — teprve dne 26. září 1928 —, tedy déle než rok po tom prohlásilo obsazovací usnesení zšr-y za neplatné. Stížnost jest bezdůvodnou i v tomto bodu, pokud chce svou námitkou dovozovati, že nemohl úřad za těchto okolností přikročit k výroku, že obsazení místa jest neplatné; neboť směrodatný tu první odstavec § 14 svrchu cit. zák. vylučuje možnost, prohlásiti obsazení místa za neplatné, jen tehdy, jestliže ode dne, kdy místo bylo protizákonně obsazeno, do dne, kdy min. o tom zvědělo, uplynul 1 rok, a stížnost přec sama tvrdí, že min. škol. zvědělo o obsazení dříve než rok po tom, kdy toto obsazení bylo uskutečněno (t. j. 19. května 1927). Časový interval, který uplyne mezi dnem, kdy min. o obsazení místa nelegionářem zvědělo a dnem, kdy min. učiní zákrok podle § 14 cit. zák., nemá podle znění cit. paragrafu významu, stejně jako významu nemá délka doby, která uplyne od obsazení místa až do zákroku min.

Stížnost ještě namítá, že mšr, když od zatímního ustanovení Jaroslava M. školníkem uplynul déle než rok, aniž úřad proti obsazovacímu aktu zakročil, udělila Jaroslavu M. dne 16. června 1928 školnické místo definitivně, řídíc se předpisy §§ 7 a 26 zák. č. 16/20, provedla tedy akt, na němž nemůže nic změnit. I v tomto bodu jest stížnost bezdůvodnou, neboť nejde o to, zdali orgán zaměstnance ustanovivší může či nemůže toto ustanovení odvolati, nýbrž na sporu jest jediné oprávnění příslušného ministerstva po rozumu prvního odstavce § 14 zák. č. 462/19, prohlásiti ono obsazení místa za neplatné; toto oprávnění však zákon dává příslušnému min. bez rozdílu, zdali se obsazení stalo zatímně či definitivně. — — — —

č. 9120.

Samospráva obecní (Čechy): I. Poplatníci obce jsou legitimováni k stížnosti na rozhodnutí zsv-u o rozloučení obce ve dvě